Fenomenul legionar şi presa românească

Ionel ZEANA

Relativa libertate câştigată cu preţul sângelui vărsat de tineretul nostru inocent, în timpul Revoluţiei din Decembrie '89, a pus pe tapet problema cunoaşterii şi reevaluării cât mai exacte şi mai cuprinzătoare a Mişcării Legionare, acest extraordinar fenomen politic şi spiritual românesc, dintre cele două războaie mondiale, unic în Europa şi, poate, şi în lume, ca profunzime şi trăire. Timp de o jumătate de veac, ea - cea mai curată mişcare naţionalistă şi creştină din Europa - a fost acuzată, calomniată, denigrată şi reprimată cu o implacabilă cruzime sângeroasă, sub toate regimurile politice.

Presa şi istoriografia pseudo-ştiinţifică comunistă a etichetat-o drept "mişcare fascistă" şi "agentură hitleristă", pentru a justifica măsurile draconice de exterminare fizică a membrilor ei, care au format cel mai numeros şi mai solid contingent al rezistenţei româneşti anti-comuniste şi pentru a camufla identitatea de veche, trădătoare şi sinistră agentură a Moscovei a aşa-zisului P.C.R., format şi condus în mare parte de străini.

Presa născută după Revoluţia din Decembrie '89, creată, infiltrată şi dirijată în mare parte de unelte ale nomenclaturii comuniste, a preluat clişeele vechi asupra Mişcării Legionare, pentru a menţine confuzia şi dezinformarea şi pentru a distrage atenţia opiniei publice şi, în special, a tineretului revoluţionar, dela sutele de mii de crime, dela ororile şi abuzurile nesfârşite şi, ceea ce este esenţial într'un stat de drept, dela răspunderea penală a tuturor nelegiuirilor comise în timpul abominabilului regim comunist.

Câteva periodice ca **Baricada** şi **Formula AS**, s'au arătat, între timp, dispuse, sub presiunea cititorilor dornici să cunoască adevărul, să facă loc în paginile lor, unor texte şi interviuri semnate de câţiva legionari bătrâni supravieţuitori. Multe din ele însă erau refuzate, trunchiate sau parţial deformate de redacţie, grijulie să nu fie acuzată de pro-legionarism şi, în ultimă instanţă, interesată mai mult de câştigul material obţinut prin săltarea bruscă şi spectaculoasă a tirajului, decât de restabilirea adevărului istoric, **Gazeta de Vest** din Timişoara şi, mai ales, **Puncte Cardinale** dela Sibiu, au adus o contribuţie la cunoaşterea adevărului asupra fenomenului legionar, dar tirajul lor redus, de reviste provinciale, pe lângă multe lacune de ordin spiritual şi doctrinar legionar, în care excelează cea dintâi, călăuzită de un deşucheat spirit sectar, nu au avut în opinia publică ecoul publicaţiilor din Capitală.

O atitudine onestă, energică şi curajoasă o are revista **Mişcarea**, oficiosul organizaţiei tineretului **Mişcarea pentru România**, a cărei redacţie nu se sfieşte să publice texte dense şi obiective semnate de legionari şi să difuzeze chiar cărţi de autentică doctrină legionară. O menţiune specială merită, în acţiunea de restabilire a adevărului istoric, articolele obiective, bine documentate ale D-lui Răzvan Garbur.

După articolul istoricului Neagu Djuvara, publicat anul trecut în **Formula AS**, ca preambul la serialul *Însemnările dela Jilava* ale Căpitanului, articol plin de clişee vechi şi de adevăr de ordin documentar, semnalăm recent o nouă încercare, aparent obiectivă, de prezentare a doctrinei şi practicii politice a Mişcării Legionare. Păcătuind de aceleaşi lipsuri documentare şi de aceleaşi interpretări eronate, dacă nu chiar tendenţioase ca şi Neagu Djuvara, noul articol apărut în presa din Capitală, ne va reţine atenţia, supunându-l unei analize minuţioase şi obiective în rândurile ce urmează, cu atât mai mult cu cât el este şi un glas amăgitor de sirenă, adresat tineretului român de azi. Articolul, intitulat *"Garda de Fier ieri şi astăzi"*, şi semnat de "istoricul şi publicistul" Florin Constantiniu, a apărut în **Adevărul** din 19 Iulie a.c. şi a fost reprodus de congenerul său, săptămânalul **Timpul** din 28 Iulie - 3 August 1993.

Autorul începe metodic, cu aere de istoric imparţial, prin a defini fascismul, termen derivat dela numele partidului creat de Mussolini în 1919, "Fasci di combatimente". Definiţiile fiind "numeroase şi, uneori, divergente", autorul o reproduce pe aceea a lui Jay M. Shafritz, din The Dorsay Dictionary of American Government and Politics", Chicago, 1988, care, după el, exprimă mai corect esenţa fascismului ca ideologie şi ca mişcare politică. Recunoscând că şi această definiţie, ca oricare alta, este limitată, surprinzând numai trăsăturile comune, dar nu şi pe cele specifice, autorul afirmă un prim adevăr: "Antisemitismul virulent al nazismului nu se întâlneşte la fascismul italian, iar misticismul legionarilor este străin atât nazismului cât şi fascismului. Spre deosebire de autorii români - continuă el - limitaţi "la blesteme sau închinăciuni", istoricii străini au încercat o evaluare obiectivă a fenomenului legionar. Amintind de prima încercare obiectivă meritorie aparţinând Evreului american, Nicholas Nagy-Talavera, "The Green Shirts and the Others. A history of Fascism in Hungary and Roumania", apărută la Stanford (S.U.A), în 1970, autorul declară că, după opinia sa "cea mai solidă cercetare străină asupra Mişcării Legionare este ampla monografie a istoricului german Armin Heinen, Die Legion "Erzengel Michael" in Rumänien, Soziale Bewegung und politische Organisation", tipărită la München în 1986 (558 pag.)". Autorul recunoaşte că Heinen, sprijinit pe o vastă documentaţie, a urmărit rădăcinile ideologice ale Mişcării Legionare "până în procesul de formare a societăţii române în secolul al XIX-lea" şi a "pus în lumină originile antisemitismului legionar, elementele împrumutate din curentul semănătorist şi doctrinele naţionaliste, mai ales din aceea a Partidului Naţional-Democrat al lui N. Iorga şi A.C. Cuza". Autorul articolului preia definiţia autorului american despre fascism, ca "O filosofie politică, pledând pentru guvernarea unui dictator" şi "O politică de rase reacţionară", dar consideră că pentru legionarism, termenul cel mai potrivit ar fi de "conservator". Astfel, el conchide că "Mişcarea Legionară a fost o reacţie conservatoare faţă de procesul de modernizare a societăţii româneşti". Ceea ce este o eroare grosolană, dezminţită de toate sursele documentare legionare autentice, reprezentate, în primul rând, de doctrina teoretică fixată de însuşi şeful mişcării, în lucrările sale fundamentale: **Cărticica şefului de cuib, Pentru Legionari** şi **Circulări**, în care vorbeşte, cum nu se poate mai limpede, de crearea unei burghezii naţionale, în locul celei preponderent străine, greco-fanariote-slavo-evreieşti, cu care ne fericise ideologia burghezo-liberală "paşoptistă" şi corupţia politicianismului pseudo-democrat din perioada interbelică. Numai orbii, ignoranţii şi oamenii de rea credinţă nu vor să vadă şi să recunoască acest adevăr, recurgând la tot felul de chiţibuşerii, omisiuni şi subterfugii ieftine pentru a-l escamota. Căutând o explicaţie, ca şi Neagu Djuvara, a unui fenomen ciudat pentru dânsul, dar firesc pentru un observator corect şi lucid, anume: "Prezenţa în rândurile aceleiaşi mişcări a unor membri ai aristocraţiei princiare (Cantacuzino, Ghica, Sturdza), alături de fiii de ţărani şcoliţi sau de mic-burghezi", autorul articolului, o vede datorită daltonismului sau a stigmatismului incurabil de care suferă, în "ostilitatea - conştientă sau sublimală - faţă de progresele modernizării". Ce fel de "progrese ale modernizării" puteau fi, când ele se însoţeau vertiginos de nimicirea vechii aristocraţii şi boierii de ţară româneşti, de descompunerea clasei burgheze naţionale şi înlocuirea ei cu una alogenă, invadatoare, speculantă şi hrăpăreaţă, cum o caracterizează şi Eminescu, şi Iorga şi Cuza şi Goga, şi atâţia alţi cercetători români şi străini? Când aceste pretinse progrese erau însoţite de acapararea comerţului şi industriei româneşti de către reprezentanţii fără patrie şi fără scrupule ai capitalului internaţional, de înăbuşirea şi înlocuirea meseriaşilor români prin invazia celor străini, susţinuţi de coreligionarii lor, solidari ca nimeni alţii, printr'un atavic instinct de rasă, bine cultivat de Talmud, - de pauperizarea accentuată a ţărănimii şi de mizeria crescândă a muncitorimii române exploatate la sânge sub ochii indiferenţi şi cu complicitatea unui politician infect, corupt şi venal?

Autorul nu vrea să vadă toate aceste realităţi negative, toate aceste anomalii politice, economice, sociale şi morale ale societăţii româneşti interbelice şi susţine, împotriva evidenţei, teza absurdă, preconcepută, că legionarii "erau adversari ai dezvoltării capitaliste, văzută ca distrugătoare a valorilor tradiţionale" şi conchide, pe cât de apodictic, pe atât de fals, că "Mişcarea Legionară era expresia tentativei de a opri evoluţia burgheză a societăţii româneşti" (!) Logica lui strâmbă însă se frânge brusc mai jos, când, vorbind despre "violenţa legionară", care, precum se ştie, n'a fost decât o reacţie disperată, folosită in extremis ca ultimă armă de apărare legitimă împotriva unui nesfârşit lanţ de violenţe organizate de aparatul de stat, pseudo-democrat, autorul este nevoit să recunoască adevărul că "Mişcarea Legionară a apărut ca **manifestare a unei mari frustrări**" (subl. noastre).

> ***Timp de o jumătate de veac, ea - cea mai curată mişcare naţionalistă şi creştină din Europa - a fost acuzată, calomniată, denigrată şi reprimată cu o implacabilă cruzime sângeroasă, sub toate regimurile politice.***

Cu timiditate şi parţial, constrâns desigur de constatările şi concluziile imparţiale ale istoricilor străini pe care îi citează, autorul articolului enumeră o parte din plăgile de care suferea noul organism politic şi social al României Mari: incapacitatea politică a vechii clase conducătoare, inertă şi coruptă, necorespunzătoare noului moment istoric, chiverniseala personală, falsificarea alegerilor etc. Acest sentiment de revoltă şi de frustrare, recunoaşte autorul, a dus la apariţia legionarilor care "au vrut să ardă cu sabia de foc plăgile - aşa cum le vedeau ei - lumii româneşti". În sfârşit, tot cu sula în coaste din partea autorilor străini, el se vede silit să recunoască şi adevărul istoric că Regele Carol al II-lea, neizbutind să-i manevreze pe legionari împotriva partidelor istorice, pentru înscăunarea dictaturii sale personale, a trecut la exterminarea fizică a lui Corneliu Z. Codreanu şi a Mişcării Legionare. În ultimul paragraf intitulat: "Legionarismul astăzi", D-nul Constantiniu constată că: "Astăzi legionarismul are aderenţi în două sectoare restrânse ale opiniei publice româneşti: **foarte vârstnici, adepţi de odinioară, rămaşi credincioşi Căpitanului şi tineret universitar**, cu elanuri generoase de reînnoire, dar dezamăgit (iarăşi frustrare) de spectacolul oferit de "fragila noastră democraţie".

Se pare că istoria se repetă. Mai bine zis, "fragila democraţie" actuală seamănă leit cu pseudo-democraţia de după Primul Război Mondial, cu deosebirea că atunci România era mare, iar azi este ciopârţită şi, după o lungă letargie sub hidoasa tiranie comunistă, se zbate bolnavă şi neputincioasă în mrejele aceleiaşi democraţii "fragile" şi false.

Făcându-se a recunoaşte "puritatea intenţiilor" tineretului legionar - "arhanghelii de odinioară" - autorul foarte grijuliu, recomandă tinerilor de azi, "receptivi la ideologia legionară", să nu urmeze exemplul înaintaşilor, ci să sprijine instaurarea unei democraţii autentice, purificată de moştenirile oriental-fanariote". Suntem total de acord cu necesitatea instaurării unei democraţii autentice, pentru care a luptat şi Mişcarea Legionară, fals etichetată ca dictatorială, după cum tot falsă este şi eticheta de "fascistă", dar cum e posibilă instaurarea ei prin încadrarea tineretului nostru pur şi idealist - ca şi tineretul legionar de odinioară - în vreunul din ciupercăria naţională de partide, toate cu programe altruiste şi cu firme glamoros democrate, când toate, fără deosebire, sunt o infectă cloacă pestilenţială şi oficine suspecte de afaceri veroase şi de putreziciune morală? De aceea tineretul idealist se abţine - şi bine face! - să le treacă pragul, călăuzit de proverbul înţelept, după care e suficient un singur măr putred ca să strice o sută de mere sănătoase. Dar-mi-te când raportul este invers ilustrat de situaţia generală, unanim recunoscută, a crizei morale de care suferă toate partidele politice din ţară, în care excepţiile se numără pe degete, imensa majoritate a aşa-zişilor oameni politici sunt "mere putrede"! Intrarea tineretului în cloaca acestor partide înseamnă pur şi simplu sinuciderea lui politică şi morală.

Singura soluţie sănătoasă şi mântuitoare pentru neamul românesc este ca tineretul de azi, conştient de misiunea lui istorică, precum şi de răspunderea imensă pe care i-o impune glasul imperativului naţional şi al divinei morale creştine, să nu mai alimenteze cu forţele lui proaspete cloaca acestor partide, ci să-şi strângă rândurile într'un singur partid politic, călăuzit de o singură mişcare educativ-spirituală, aptă să salveze ţara dela ruina totală, prin instaurarea unei adevărate democraţii naţionale şi creştine. Altă soluţie, afară de aceasta, nu există.